

ממישנתו של מייסדו

דין פרוטה כדין מארטינ

ד"ר זוארץ
(בשיחה עם פראנק סינאטרה)

(המשך מעמוד 2 טור 1)

אכילה קידוש, זמן, הבדלה ומגדלים.

מה נישתנה

כלום.

קערה

סדר הקערה לביל הפסח ניקבע עפ"י שני נוסחים:

הקערה כמינהג האר"י
(האלוהי רבי יצחק)

זרוע ביצה

מרור

חרוסת כרפס

הקערה כמינהג העיון
(העילוי זוארץ ז"ל)

סטק חמוצים

פיתה

ציפס שעועית

ממינהגי הפסח

נהוג בקהילות אשכנז לקחת דם נוצץ רים כדי ללוש מצות או לארבע כוסות. המהדרין מקפידים ליטול דמם של ילדים

אשכנזי וילדה לפסח

קטנים ותינוקות. מינהג זה ידוע גם ב"שמו הלועזי", עלילת דם" ותחילתו ב"מאה הי"ב.

חרוסת

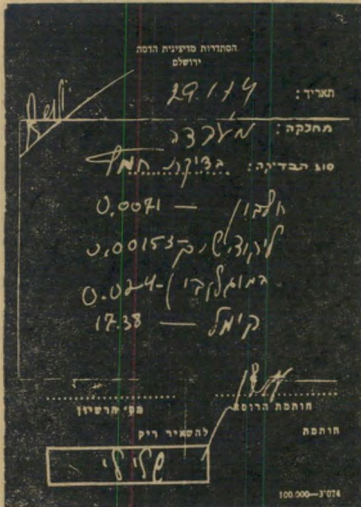
החרוסת היא מיצוה מדיברי סופ"רים (הרמב"ם) לזכר הטיט שלשו אב"ר תינו במצריים, "וחרוסת יעשה עבה — זכר לטיט". חסידים ואנשי מעשה מוסיף פין סיד וחצץ, סגולה לבטון.

שלושה תבשילין

חז"ל תיקנו לכלול בקערת הסדר שלוש מיני תבשילין כנגד מיני מאכל ש"עתידין ישראל לאכול לעתיד לבוא. הדג — נגד לווייתן, ביצה — נגד זיו שדי, הכח — נגד בנייהודה 1:3. שפט הנדוורג.

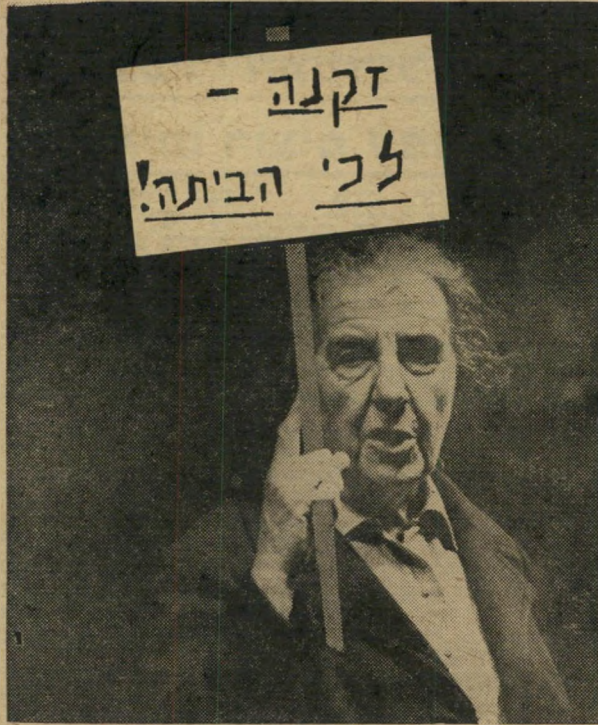
חידונים

- מה בין "פסח מצרים" לבין פסח גרופר (נח"ל)?
- לפניך בדיקת חמץ — מהם מס' קנותיך?

- מהי מכירת חמץ ומהם אחווי ההנחה?
- השווה בין המצה השמורה ובין המצע בעי"פ?

רה"מ תובעת התנצלות מהגב' מאיר

רה"מ, הגב' מאיר התבטאה אמש ב-חריפות כנגד הדברים שאמרה גולדה בפני קהל רב, כאילו רב הפיתוי לצאת ולהפגין כנגד "האשה הזקנה הזאת". (ראה תמונה). ראש-הממשלה דרשה ב-מפגיע שהגב' גולדה מאיר תתנצל בפומ-בי על ביטוי מעליב זה. "איך זה שיהו-דייה תגיד דברים כאלה על יהודייה אחרת", שאלה רה"מ (שאלה רטורית), "זה בכלל חוכמה להשתמש בגיל לצרכי ויכוח פוליטי בין יהודים?", הוסיפה רה"מ (הוספה רטורית), "וחוץ-מזה, למה להעליב אשה זקנה?", התריסה הגב' מאיר (תריס רטורי).

גולדה מאיר, לעומת-זאת, אמרה שלא התכוונה להעליב את רה"מ, אבל היא בהחלט איתנה בדעתה שעל הזקנה הזאת ללכת הביתה ולפנות את מקומה. "חוץ מזה" — הוסיפה גולדה — "אין זה בושה להיות זקנה. זה קורה לכל אחד, אם הוא לא מת קודם."

כתבנו שיצא למקום מרווח שרה"מ לא מתה קודם.

דבר המערכת

נבלה

מעשה נבלה קם ונהיה ומתהלך בקירבנו זקוף ראש — מורה עיברי, בן לעמנו שלנו, ולא חו"ח מן הגויים, מלמד לדרדקינו את אותה, הברית החדשה, ברית-הנוצרים שנצרו נצר להכחידנו. ובעורמה בא עליהם אותו מורה משומד למחצה ומתקן מעשיו הגלויים באומרו, "למען ידעו, למען יבינו".

שמות. שטות גמורה. מה יבינו? מי יבינו? מה ידעו? — והרי יום-יום, שעה-שעה ורגע-רגע רואים אנו בעינינו את תוצאותיו של "חי-נוך" זה — ספיקות, פקפוקים, שא-לות, תלישות, יחסי מין שלא בדרך הנישואין ועד לכדי בריחה ועריקה מ-ארצנו מגיע הנוער הזה, המופקד ב-ידיהם צמאות הדם של מומרים שוג-אי עצמם ודמותם.

והוסיף, "המורה" שהוא חטא על פשע ופשע על פצע ושתת ליבנו דם — לא בטריפולי חו"ח, לא במוסקבה ר"ל ואף לא בברוקלין זצ"ל — בירו-שלים אימנו בירושלים ביתנו, בירו-שלים אבינו ואכן עווינו וחטאנו ופשענו.

וביום קדוש זה, ערבו של חג פיסחנו, חג הפוגרומים והחירות, אמור נאמר לבנינו ובגאוה — העושה נבלה כזאת בישראל היאורה תשליכו! ואפשר גם לירקון.

13 אפריל 57

משפחת זוארץ בשעת הסדר

מימין לשמאל: התאומים אסימון וזיטון זוארץ, הד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל, מתוקה נופך-זוארץ, פועה דב (אישתם של התאו-מים), ד"ר הרצל רוזנבלום (עם הגב למצלמה). הכסא הפנוי הוא של אליהו הנביא שיצא לשרותים.